

ли действени аспекти на съществуването: работа, творчество, борба, обич. Обесването е знак за репресивния характер на съвременния свят, в който нарастването и развитието биват систематично възпирани. Човекът в този свят е обект на репресия. Нейният субект е качествено идентифициран – „злодеи“. Ако човекът е носител на най-висшия творчески дар – обичта, то той е антитеза, нека подчертаем това, на насилието и злодеянието. В този момент в творбата вече се разпознава и Ботевата опозиция между Аз и Те.

Поредното злодеяние обаче може да бъде отложено от действената сила на *гласа*, чиято неочаквана мощ чудодейно ще го възпре. Символическото унищожение ще бъде възпряно от извиканото слово, което в своята магическа функция – „свалете, свалете, по-скоро свалете“ трикратно ще израсне като чудотворно *противодействие на насилието*. Така гласът и словото ще ревизират застрашителния натиск на материалния живот. *Свалянето на въжето* ще реабилитира притока на въздух, т.е. ще реабилитира и възможностите за творческо съучастие на човека в живота.

Поетическото слово у Вапцаров е едновременно „казва“ и „доказва“. То трябва обаче да изпита всяка своя модалност, всяко свое твърдение. Изпитването на обичта утвърждава живота като наличност, но и като възможност. Обичта, изглежда, е метафизическата спойка между тях. Впрочем митосистемите познават само една форма на утвърждаване на живота. Вапцаровото произведение изразява именно тази форма, защото *не е достатъчно да обичаш, необходима е готовност да се жертваш*. Снемането на въжето е даряване на такава възможност. Това е мигът, в който екзистенциалното решение трябва да бъде взето. И това решение винаги се отнася към материалното, но психологически се основава на идеалното:

*За него – Живота –
направил бих всичко.*

Графическото оформяне на този стих потвърждава категорията Живот в нейните идеални измерения. Този Живот е възможността, която имаш, за да бъдеш. Този живот е постижим в творческото единство на „работя“, „пиша“, „боря се“, „обичам“. Неговата архетипна цялост е изразима само в необятността на символа. Думата се откъсва от своите референции и се разгръща в изразяване на целостността. Паузите в цитирания стих не ограничават тази цялостност, а я обособяват като *абсолютна*. По този начин застрашителната положеност в настоящето („сега ми окачат въжето“) е надмогната, а пространствената определеност „долу“ стремително се променя в посока нагоре – „в небето“, „в простора“, към „далечните планети“